

Öfke

KORKULARIMIZ YAŞANTIMIZDIR

OSMAN KURT

fa
YAYINLARI

Öfke

[Birkaç Anı](#)

[Karanlık Odada İlk Gece](#)

[Karanlık Gündüz](#)

[Karanlık Odadaki Hayalet](#)

[Dedikodular](#)

[Doğan Güneşin Getirdikleri](#)

[Ertesi Gün](#)

[Kaldığım Yerden Devam](#)

[Yaz Tatili](#)

[Sona Doğru](#)

[Öfke](#)

[main](#)

[Künye](#)

Birkaç Anı

Sana anlatmaktan çekindiğim bazı şeyler var. Yolumun başındayım hala. Fakat çoktandır geri dönüp dönmeme konusunda kararsızım. Annem beni evde beklemeye başlamış. Zavallı kadın.. aylardır görmüyor beni. Hakkı var özlemeye. Ben olsam beni bir dakika bile dışarıda bekletmezdim. Fakat elden ne gelir. Hayat koşuşturmalarımız sırasında aile değerlerimizi de yok etmiyor muyuz? Sahi, bu konuyu seninle hiç konuşmadık. Sen beni beklerken, ben sana buradan yazayım. Ailemizin Pirheyik maceraları aklıma geliyor. Kiraz mevsiminde hep beraber olduğumuz o günleri hala yaşıyor olmamız ne kadar güzel! Gerçi ben kiraz toplamaktan zerre kadar hoşnut değilim ama yine de güzel bir iş olduğunu söyleyebilirim.

Bir keresinde babamla, sabahın altısında vişne ağaçlarını aşlamak için bahçeye gitmiştim. Bana gerekli tüm malzemeleri almamı söylemişti. Tabi burada şunu da belirtmek isterim ki bütün gece uyumamıştık. Üçümüz de saat beş buçuğa kadar odada vakit geçirmiştik. Babam ısrarla beni tarlaya götürünce de saat dokuzaya kadar ayakta beklemiştim. Gözümünden uyku bir nehir gibi akıyordu ancak onun bu durumdan haberi yoktu. Tarladaki işimiz bittikten sonra beni eve göndermiş, varır varmaz ikindiye kadar uyumuştum. Peki, babamın o gün, o vakitte neden işe koyulduğunu merak ediyor musun? O akşam bir haber aldı; vişne fiyatları oldukça yükselmiş ve tüccarlar çok fazla değer biçmişler.

Babamı bilirsin, paranın esareti altında kalmıştır hep. Onun bu haline bazen üzülüyorum doğrusu. Ne zaman başkalarının aklıyla hareket etmemeyi öğrenecek? Sanırım bunu asla bilemeyeceğim. Doğduğundan beri, kendi kavgaları yetmezmiş gibi, başkalarının başkalarıyla yaptığı

kavgalara dâhil olmuş, ne yazık ki bu durum onu mahallede çok kötü bir konuma sürüklemiş. “Aptal herif!” diye kızdığım zamanlar bana hak verdiğinde, babama bu ağır yükü yükleyenlerin arasında aslında bizim de olduğumuzu anlamamız gerekmiyor muydu? Bence bir evlat, babasının yaptığı her şeyden sorumludur. Yanlışı her ne olursa olsun düzeltmesi gerekmektedir. Eğer düzeltemiyorsa ya da buna bir çözüm aramıyorsa zaten babasından bir farkı kalmamaktadır.

Yalnız olduğumu düşünmeye başladığım 18’li yaşlarımdan kalma bazı gerçekleri belirtmek istiyorum. Bir sabah annem bahçeden döndüğünde, dışarıda, yolun ortasında bir ileri bir geri yürüyüp duruyordum. Beni bilirsin, böyle yaptığım zamanlarda sadece düşünürüm. Neyi düşündüğümü bilmem ama düşünürüm. Bazen geleceğimi, bazen geçmişimi ki biliyorsun pek anlatılacak şeyler değil. Hele de kendimizin farkına vardığımız yaşlarımızdaki babamla annemin arasında yaşananlar. Annem eve girmeden önce bana senin ve ablanın nerede olduğunu sormuştu. Anneme, “Evrene mesaj göndermişler, cevap bekliyorlar.” demiştim. Yerden aldığı bir çalıyı göstererek, “Şimdi dalga geçiririm sana!” diye kızmıştı. Sonra annem ahıra, hayvanların yanına inmiş, ben ise hala yolun ortasında bir ileriye bir geriye boş şeyler düşünerek yürüyordum.

Sana söylemek istediğim yüzlerce yalan var aslında. Hangisini anlatsam bilmiyorum ama birinden başlamam gerekiyor. Öncelikle doğduğun günden başlamak istiyorum. Yani geçmişe gideceğiz, 1998 yılına. Ablanla, annemin bardaklarını kırmakla meşgul olduğumuz o günleri de bu vesile ile yâd etmiş olacağız. Doğrusu biraz trajik bir dönemdeydik ama olsun. Yaşadıklarımızı her yönüyle hatırlamak gerekli çünkü hayatta iyinin değeri kötüyü görünce anlaşılıyor. Bu yüzden her şeyi eksiksiz ve katıksız anlatmam gerekiyor.

Daha dört yaşında ve annemin kucağında olduğunu hatırlıyorum. Ablan ile ben, amcamlarda toplanmış bir kalabalığın içinde düşe kalka oynuyorduk. Tabii ki yine yaramazlık... Çocukluğumuzun en güzel tarafı yalnız olmamızdı. Aslında yalnızlık hala sırtımda taşıdığım bir yük ama o günler için konuşmak gerekirse bu kadar acı verdiğini söylemek çok büyük bir yalan olur. Kuzenlerle oynadığımız oyunlardan geriye sadece yalnızlıklarımız kalmadı mı?

Yıl 1999'du sanırım. O tarihlerde amcamın eviyle bizim evimiz bitişik haldeydi ve hatırladığım en berbat anılarımdan bir kısmı da o gün yaşananlardı. Amcamın oğluya birbirimizin kafasına tokat atıp kaçtığımız o gün, evin içi tıklım tıklım -dı. Mahşeri bir kalabalık. O zamanlar her birini gözümde devleştirdiğim akrabalarımızın o evde ne işleri vardı diyeceksin? Odanın birinde yerde yatan ve üzerine battaniye örtülmüş biri vardı. Yerde yatanın kadın olduğunu anlamıştım ama kim olduğunu yaklaşık ortaokul 7. sınıfa başladığım günlerde babamın ağzından duymuştum. O gün o kadın ölmüştü. Ölen kişi babaannemizdi. Yüzünü şu an bile zerre kadar hatırlamıyorum. Doğrusu, büyükbabam ve evlatlarına yaptıklarını duyduktan sonra, çok da umursamadım. Lakin bana iyi bir baba ve iyi bir çocukluk verdiği için ona teşekkür etmek istiyorum. "O" dediğimin kim olduğunu anladın sen.

Bunu neden anlattığıma gelirsek, şu hayatta ölümü ilk kez o gün görmüştüm. Bir kadının nasıl öldüğünü, ölen bir kadının nasıl cansız yattığını, üzerine neden battaniye örtüldü-ğünü, öldüğünde kimlerin gelmesi gerektiğini ve bir babanın annesi için ağladığını veya ağladığını sandığımı... Hayat bana ilk dersini o gün vermişti ve demişti ki, "Bu hayatta ölüm de var yazarım, bu hayatta yaz yazabildiğim!" İşte o aylarda ben, henüz okumayı dahi bilmeyen bu deli adam, ilk defa yazmanın tadına varmıştım. Ölümle tanışmıştım artık. Korkunun kendisinden korkmaya

başlamıştım... Ölüm değil de boşu boşuna ölmek yok mu? İşte bu şekilde ölmekten o kadar korkuyorum ki... Unutulmaktan hele; en sevdiklerimi unutmaktan, bunlar yüzünden yedim kafayı. Umarım anlarsın çünkü hayatta neden var olduğumu anlamaya başladığım bu günlerde - henüz tam anlatamam da- neden var olduğumuzu biliyorum. Senin nedenini bilemem belki ama ben sadece yazmak ve okumak için var olmuştum. Birilerine iyiliği anlatmak için, anlatırken üslubun kendisini yeniden yazmak için, yazarken mürekkebin neden kırmızı olduğunu göstermek için ve bunu gösterirken de yaratılma mevzusunu daha iyi kavramak için yazıyorum. Artık iyi şeyler duymak istediğini duyar gibiyim. İkinci bölümde sana çocukken oynadığımız oyunları anlatmak istiyorum. Umarım bu üzücü giriş cümleleriyle canını sıkmamışımdır. Hissettiklerimi anlamayı istediğim için bu şekilde başladım. Sonuçta bir salıncağın tadına tek başına varılmaz. Havada uçarken mutluluğu, yere düştüğünde acıyı hissetmeyi sağlaması sebebiyle salıncağı hep hayatın kendisine benzetmişimdir.

Birkaç Oyun ve Yeni Arkadaşların Öyküsü

Sana bu bölümde ilk olarak çocukken oynadığımız oyunları ve oyunlarda kimlerin olduğunu tek tek anlatacağım. O kişilerin şu anki durumlarına kadar kendileriyle yaşadığım her şeyi anlatacağım. İyi dinle...

Tulum Oyunu: Bu oyunu önceleri sadece kış mevsiminde oynayabilirdik. Bir çeşit dolambaç yapardık karlı yüzeyde ve koşmamızı sağlayacak kadar büyütürdük. Bazen o kadar büyük olurdu ki beş yüz metre karelik bir alana yayılabilirdi. Yani boyutunu anlatabilmek biraz güçtür. Açılan yol kenarlarına yorulduktan sonra dinlenebileceğimiz çukur tarzı yerler kazardık. Oyunda bir kovalayan ve en az bir kaçan kişinin olması gerekiyordu. Yani bu oyun en az iki kişiyle oynanabiliyordu. Açılan koşu yollarının başlangıç ve bitiş noktası olmadığından oyuna istediğimiz yerden başlayabiliyorduk ve biliyor musun,

bence bu oyun çocukluğumuzun en güzel oyunlarından biriydi.

Kurt-Kuzu Oyunu: Anlayacağın üzere bu oyun da en az iki kişiyle oynanıyordu. Kurt olan kişi dört ayak üzerinde durmalı ve kuzu olan kişiyi yakalamalıydı. İstedikçe kadar uzağa kaçabiliyordun ama dinlenmen için bir süre tanınmıyordu. Kısaca kurttan ne kadar uzaktaysan o kadar güvende oluyordun. Bir keresinde sen kurt, ben ve ablan kuzu olmuştuk. İşte o gün dere yatağından aşağıya doğru koşup evden uzaklaşmıştık ve sen bizi ancak akşamüzeri bulmuştun. O an bir daha bu oyunu oynamayacağını söylemiştin. Şimdi anlıyorum ki çocukken biz en çok bu oyundan mustariptik. Ondan sonra bir daha oynamadın ve asla oyunun adını ağzına almadın. Hatta yine bir başka zamanda bu oyunu oynayalım dediğimde bana kızmıştın. Elbette verdiğin o tepki yüzünden kızgın değilim. Çünkü o anda ne hissettiğini biliyordum. Kurt-kuzu oyununda ellerimize ya eldiven ya da evden arakladığımız babamızın ya da annemizin ayakkabılarını giyerdik. Annem bir keresinde bana ayakkabılarını getirmemi söylediğinde tepeden aşağı kaçıp uzaklaşmıştım. Bir saat sonra eve geldiğimde bana hiç kızmamıştı ama akşam olduğunda konuyu açıp, yanağımı sıkmişti. “Yaramaz!” demişti şakadan. Annem oyunlarıma hep ilgi duymuştu.

Bu oyunlardan başka, hayatım boyu özlediğim belki de tek oyun olan “Gece Hayaleti Avcısı” oyunuydu: Bir kişi geniş bir battaniyenin altına girerek hayalet olurdu ve diğerlerini battaniyenin içine alarak mahkûm ederdi. Bu oyunu ilk kez o akşam, o zamanlar karanlık oda olarak bahsettiğimiz odada oynuyorduk. Komşumuz Ahmet Abiler gelmişti. Ailece bir aradaydık ve çok güzel bir akşamdı. Babamla Ahmet Abi henüz küs değillerdi. Oyun normal şartlar altında aklımdan dahi geçmemişti ancak Merve’nin ısrarları üzerine korku dolu bir gece yaşamayı kabul etmiştim. Merve benim sınıfımın en güzel kızı sayılırdı. Aynı boydaydık ve siyah, kıvrırcık saçlıydı. Yüzü çok güzeldi.

Konuşmalarında ayrı bir zekâ vardı. Ona bazı hislerimin olduğuyla ilgili sınıfta dedikodular çıkmıştı. Oyun için, diğerlerinde olduğu gibi en az iki kişinin olması gerekiyordu. Bu oyunda biri hayalet, diğer kişi ya da kişiler hayaletten kaçanlar olurdu. Ancak, diğerlerinde olduğu gibi bu oyunu kendim tasarlamamıştım. Daha önce izlediğim bir filmde alıntı yapmıştım. Kurgularken de Merve'nin siyah saçlarından esinlendim desem komik olmaz herhalde? Onun kıvrıkcık ve kömür karası saçlarını unutmam mümkün değildi. Oyunu odanın ışığını kapatarak başlatınca sen ve ablan,

Merve'nin kardeşi Melek ile benden kaçmaya başlamıştınız. Merve ise bana meydan okurcasına -ki o anda içimde bilerek yakalanmak istiyormuş gibi bir his vardı- bana yakın bir yerde duruyordu. Bir süre kapının yakınlarında sağımı solumu yokladım ancak kimseyi bulamayınca oyunun başladığı köşeye döndüm tekrar. Biraz sonra Merve bana yakın bir yerden geçince onu kolundan tuttum ve battaniyenin içine çekerek yakaladım. Merve o anda biraz korkmuş gibi görünse de çok eğleniyordu ve yüzü bana dönük şekilde bekliyordu. Karanlıkta yüz yüze birkaç dakika durmuştuk. Daha sonra sırayla sizi de yakalayınca oyunu kazanmıştım. Bir sonraki hayalet ise Merve olmuştu. Tesadüfen kendisi seçilmişti. Beni en sonda yakalayamayınca battaniyenin altından başını çıkardı ve bana,

“Bu kadar yeter, sıkıldım.” demişti.

Merve bana kızgın bir bakış atınca ne hissettiğini anlamıştım. Oyunda ilk başta beni yakalamak istiyordu ama bunu başaramayınca öfkelenmişti. Onunla odada tek başıma kaldığımda biraz konuşma fırsatım olmuştu.

“Neden kızdın ki alt tarafı bir oyun?” demiştim ona.

Beni yere oturttükten kendisi de karşımda ayakta durmuş,

“Kızırım ben. Çünkü sen oyunu çok iyi oynuyorsun. Ben seni yakalamaya çalıştıkça diğerlerini yakalıyorum ama seni bu karanlıkta bulamıyorum.” demişti sinirli sinirli.

Merve konuşurken benim içimde hep bir kıpırtı oluyordu. Oyunda benimle bu kadar yakınlaşmak istemesine ben de razıydım ancak sonuçta oyundu ve bundan ileriye de gidemezdi. Odadaki konuşmamızda bana,

“Bu kadar oyun kurabilecek yeteneğinin olmasını kıskanıyorum doğrusu.” demişti.

“Ben sadece düşünüyorum ve düşüncelerimi size anlatıyorum. Siz de sağ olun hemen onaylıyorsunuz.”

Merve benim elimden tutup ayağa kaldırınca yüz yüze gelmiştik. Beni öpeceğini bile düşünmüştüm ama yapmamıştı. Düğmesine basarak ışığı açtığında ve karanlığa alışmış gözlerim ışık altında kısılmaya başlamıştı. Bu sırada Merve’yi kapıdan çıkarken görebilmiştim ancak, Ahmet Abileri de diğer odadan. Misafirliğin en güzel yanı benim için bu kadar güzel şeyleri bir arada yaşıyor olmasıydı. En önemlisi de Merve’yi görebilme imkânı veriyordu. Okuldan sonra onu ancak bu şekilde görebiliyordum. Sen ve ablan, Melek ile çok yakın arkadaş iken ben de Merve ile arkadaşım. Ona büyük bir sevgi besliyor ve karşı konulamaz bir şekilde âşık oluyordum. Onu düşünmeden bir an bile geçirmiyordum. Bir gece vakti balkonda uyumak için yatakları dışarı çıkardığımızda yanıma bir yastık alıp uyumaya başlamıştım. O yastık, onun sırtını dayadığı yastıktı ve kokusu vardı üzerinde. Sabah uyandığımda yine onun kokusunu almıştım. Bir papatya kadar temiz ve ferahtı. Merve benim için okulun diğer anlamıydı.

Oyunlardan sıkça bahsedip can sıkılmak istemem. Ancak birini daha anlatmazsam olmaz. Bu oyunu her çocuk hayatında bir kez de olsa oynamıştır. Adı “Yakan top” idi. Yakan top adından da anlaşılacağı üzere bir top ve en az üç kişinin olmasıyla oynanıyordu. Oyunu oynamak için karşılıklı duran iki kişinin ortasındaki kişiyi topu elle atıp vurmak gerekiyordu. Eğer ortada duran kişi topu havada yakalarsa bir can kazanıyordu. Buna bazılarımız pas kazanmak da diyorduk. Yakan topu en çok kalabalıkla

oyarken sevmişimdir. Yine bir öğleden sonra dersinde dışarıda bu oyunu oynuyorduk. Ben, Kadriye, Mehmet, Ali, Ozan, Arif ve Yeliz ile aynı gruptaydım. Diğer grupta ise Esra, Mücahit, Kübra, Merve, Akil ve Derya vardı. Onlar ortada, bizse karşılıklı üçer kişilik grup halinde, onları oyun dışı etmek için topu atıp duruyorduk. Bir atışımda Merve'yi vurmuştum ancak daha öncesinde Ali ve Ozan'ın topu havadan atmasıyla iki can kazanmıştı. Ben Merve'nin bütün paslarını alınca "Yeter ama ya!" diye sinirlenip yanıma yaklaşmıştı. Bu esnada top elime geçtiğinden onu vurup oyundan çıkarmıştım. Merve beynindeki bütün sinir hücrelerini bana karşı ateşliyordu ve patlamaya hazır bir bomba gibi duruyordu. Oyundan o sinirle çıkışını asla unutamıyorum. Ki oyundan çıkarken de ona yan bakıp gülmüştüm. Sinirlenince daha bir çekici oluyordu. Kısa gri eteğini düzelterek pencere kenarına çıkıp oturmuş oyunu ve tabi ki beni izliyordu. Sırayla hepsini de oyundan çıkarmıştık. Sıra bize geldiğinde grubumdaki arkadaşlarımı tek tek vurup çıkarmışlardı. En çok da Merve'nin attığı topa çıkarılmıştık. En son ben kaldığımda Merve ve Esra aynı anda topa koşmuş kafa kafaya çarpışmışlardı. Onlara bakıp hem kahkaha atıyordum hem de Merve'ye üzüliyordum. Kız anlık olarak başını tutmuştu. Sanki benim canım da acımıştı. Merve ve Esra'nın karşısında Kübra ve Derya vardı. O ikisiyse ekip ruhunu çözmüşçesine hareket ediyor ve top en çok kime yakınsa o hamle yapıyordu. Esra'nın attığı çoğu top havadan geldiği için neredeyse her atışında bir pas kazanıyordum. Oyundan sadece beni çıkaramamışlardı. Merve oyundan sonra servise bindiğimizde yanıma gelmiş ve ön koltuğa geçip oturmuştu. Arkasını dönerek, "Bir daha seninle oynamayacağım!" demişti. "Nedenmiş o? Gayet güzel eğlendik..." "Senin için eğlence gibi olabilir ama ben hiç eğlenmedim. Neden her seferinde en iyi sen oluyorsun? Ben de

kazanmak istiyorum, oyunlarda başarılı olmak ve adımın seninki gibi tezahür edilmesini istiyorum.”

“Ben bir şey yapmıyorum ki sadece olduğum gibi davranıyorum.”

Merve aracın motor sesinden rahatsız olmuştu ve servis şoförümüz Osman Abi’ye bakıp tekrar bana dönmüş,

“Bak, seninle ne zaman bir oyun oynasam hep kaybediyorum. Madem seni yenemiyorum o halde bana nasıl başarılı olacağımı göster.” demişti. Merve zor biriydi ve kafasına koyduğu şeyi mutlaka yapmalıydı. Servisten inene kadar benimle bu konuda tartışıp durmuştu. Hatta bir ara yanında oturmakta olan Kadriye de bu tartışmaya dâhil olmuş ve bana,

“Bu kadar iyi oynadığını bilseydik seni oynatmazdık.” demişti. Benimle ukalaca konuşmasına alışmıştım. Kadriye biraz deli dolu biriydi. Bu yüzden onun bu sözüne sadece gülerек cevap vermiştim.

Servisten inip eve vardığımızda annem beni Ahmet Abilere süt almaya göndermişti. Eve vardığımda kapıyı Merve açmıştı.

“Ooo, yine ne oyun peşindesin?” diyerek dalgasını geçmişti.

“Seni kaçırmaya geldim Merve!” Gözlerime imalı ve sinirli bir bakış atarak, o sırada bahçede olan annesine seslenmek için balkona yönelmiş, annesi yukarı gelirken benimle konuşmaya devam etmişti.

“Kendini çok mu akıllı sanıyorsun sen?”

“Hayır. Öyle bir iddiam yok.”

“Bence var ve oldukça da bencilsin.”

“Bunu sen söylüyorsun. Beni kıskanıyorsun.”

“Hıh! Seni mi kıskanıyorum? Yapma Allah aşkına. Senin neyini kıskanayım. Sen kimsin?” diyerek biraz susmuş, ardından “Sana bir teklifim var.” diye devam etmişti.

“Nedir?”

“Şöyle ki pazartesi günü öğle arası bodrum katta buluşalım ve kalorifer dairesindeki karanlık odanın içine girelim. En cesur olan diğerinin yeteneksiz ve aptal olduğunu kabul

etsin. Ayrıca odanın içindeki boruların üzerine eliyle iz bırakacak. Anlaştık mı?”

Merve'nin bu kadar şeyi yalnız başına düşünmüş olabileceğini sanmıyordum.

“Emin misin? Orası gerçekten çok korkunç bir yer. Kızların oraya girmelerini bırak, bodrum kata dahi indiklerini sanmıyorum.”

“Ama ben ineceğimi söylüyorum. Ne o, yoksa korktun mu? Hani sen en iyisiydin ve en cesuruydun?”

Beni gaza getirmeye çalışıyordu. Biraz sonra annesi Ayşen Abla eve gelmiş, mutfağa süt getirmeye geçmişti. Merve tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Ne diyorsun? Var mısın yok musun?”

“Varım. Ancak unutma yalnız sen ve ben olacağız. Başka kimse olmayacak. Eğer arkadaşlarından biri olursa oyunu kaybetmiş olacaksın!”

“Tamam. Kabul. Ben ve sen olacağız, sen de unutma! Eğer odaya girmezsen benim istediğim bir şeyi de yapacaksın.”

Ben o esnada biraz ürkek davranmış ve Merve'ye, “Neymiş o yapmam gereken şey?” diye sormuştum.

“Şimdi değil. Ben oyunu kazanınca öğreneceksin.”

Ürkekçe davranmıştım ama sonunda ona kendimi ispatlamam gerektiğini düşünerek,

“Tamam, bunu da kabul ediyorum. Pazartesi öğleden sonra saat 12.00'de, bodrum kat merdivenlerinde bekliyor olacağım.” demiştim.

Biraz sonra Ayşen Abla elinde 10 litrelik bir süt bidonuyla mutfaktan çıkıp gelmişti. Merve kapıyı arkamdan kapatırken bana bakmaya devam etmiş ve annesinin duymayacağı bir tonla,

“Pazartesi görüşürüz.” demişti. Merve'nin bu halini pek sevmemiştim. Benimle rekabete girmesi bir yana benden hoşlandığını da başkalarına belli ediyordu. Babalarımız arasında böyle bir olayın duyulması iki aile adına da büyük risk demektir. Özellikle babam bu konuda tavrını açıkça belli

edecekti. Ahmet Abi'nin kızıyla görüşmemem gerektiğini her seferinde dile getirecekti.

Bodrum Kattaki İki Yalnız Çocuğuz

Eve döndükten sonra annemin mutfakta yemek yaptığını görmüş yanına gidip ona yardım etmek istemiştim ama babam aşağıdaki depoya inip biraz odun getirmemi istemişti. Depoya inince karanlık kısımdaki ağırlıklarla biraz çalışmak istemiştim ancak başımı tavana vurmuştum ve o acıyla başımı tutup odunları almadan dışarı çıkmıştım. Babam kapının önünde beni bekliyordu ve elimin boş olduğunu görünce,

“Odun getir!” demişti. Tekrar depoya girmiştım. Depomuzu bilirsin. Girişte çok eski ve içinde kurtların olduğu çürümüş bir ahşap kapı var. İçeri girince seni sağa dönmeye zorlayan bir direk, sağa döndüğünde ise sola dönmeye ikna eden o alçak balkon tavanını görüyorsun. Evimizin bir yamaca inşa edilmiş olmasını bu yüzden asla sevemedim. Alçak tavanı boynunu eğerek geçtikten sonra ikinci bir ahşap kapıya varıyorsun. Bu kapının gerçekten de kapılık görevi için kullanıldığını babamla hep tartışmak istemişimdir.

Odunları, baltaya elimi vurmadan karanlığın içinden seçip aldıktan sonra, aynı azap dolu yolu tekrar geçmişim ve babama götürmüştüm. Babamın soğuğa hiç tahammülü yoktur. Ne zaman küçük bir esinti olsa hemen montunu giyer ve kalın yorganını üzerine çekerdi. Onun bu abartılı haline çoğu kez şaşkın gözlerle bakmışımdır. Sonuçta kutuplarda yaşamıyorduk ve bu kadar abartmasına gerek yoktu.

Akşam olduktan sonra sen ve ablan her zamanki gibi kendi aranızda oyun oynamaya başlamıştınız. Annem ve babam her zamanki gibi tartışmaya ve birbirine laf atmaya başlamışlardı. Abimler ise ellerindeki telefonlarıyla kendilerince birbirlerine mesaj çekip duruyorlardı. Hatta ortanca abimin fotoğraf makinesiyle dışarıda fotoğraf çekiliyorlardı lakin ne beni ne de sizi yanlarına çağırıyorlardı.

Vakit geceydi. Biz yine balkonda uyuyacaktık. İÇeride sanki magma vardı. O kadar sıcaktı ki ben boncuk boncuk terledikçe annem,

“Oğlum boncukların dökülüyor, topla şunları!” diyerek dalga geçmişti. Annemin yaptığı esprilere hep gülmüşümdür. Babamla olan kavgalarına bir anlam veremesem de benimle bu kadar içten ve samimi olmasına bayılıyordum.

Anlayacağın hafta sonunu hem ders çalışarak hem de Merve’yle olan iddiayı düşünerek geçirmiştim. Merve’nin bana karşı bazı hisleri olduğunu biliyorsun. Benim de ona karşı boş olmadığım açıktı ancak ailelerimiz yüzünden bu şey hep gizli kalmak zorundaydı.

Pazartesi günü okula gitmek için kahvaltıyı yapıp durağa gidecektim. Siz henüz uyanmamıştınız. Annem kahvaltıda beyaz burgu peyniri, yumurta, siyah zeytin, dilimlenmiş domates ve salatalık hazırlamıştı. Çatallarımızı hatırlarsın; hiç sevmem ama evdeki tek çatal takımı buydu. Kısa saplı olmasına ve elin içinde kaybolmasına hep sinir olmuşumdur. Kahvaltımı yaptıktan sonra çantamı aldığım gibi evden çıkmış, dış kapıdan çıkarken de babamla karşılaşmıştım.

“Günaydın Baba!”

“Günaydın, nasıl gidiyor okul?”

“İyi baba, sorun yok. Okul gitmiyor ama ben gidip geliyorum işte, bildiğin gibi.” deyince başını bana çevirip, “Yürü oradan sıpa seni!” demiş ve kovalar gibi yapıp koşmamı sağlamıştı. Koşarak durağa kadar gitmiştim. Durakta kimse yoktu. Komşumuzun kızları okula gitmiyorlardı. Amcaoğlu ise zaten sabit olarak pazartesi okulu kırar ve genellikle cumaları giderdi. Servis şoförümüz Osman Abi komşu köyden gelirdi. Bu yüzden önce bizim duraktan geçer ve Mervelerin olduğu durağa giderdi. Ondan önce bir başka durak daha vardı. Ama bazen oradaki öğrencileri başka bir servis gelip alırdı. Nadiren bizimle aynı servise binerlerdi.

Ben servisi beklemeye başlayınca diğer servisçimiz olan Cengiz Abi, Mervelerin durağında durdu ve onları aldı. Sonra da bizim tarafı yani doğu yakasını alacaktı. Bu demek oluyordu ki Merve'yle serviste okula gidene kadar yalnız olacaktım. Aynen öyle oldu. Merve servisin içinde yalnızdı. Cengiz Abi'ye içimden dua etmişim. Merve servisin en arkasında oturuyordu. Cengiz Abi'nin aracı eski bir halk otobüsüydü. Ön kaputu çürümeye başlamıştı ve her görmemde beni tamir edin diye yalvardığını düşünürdüm. Aracın 24 koltuğu vardı ve Merve 24 koltuktan sadece bir tane olan ikiliye oturmuştu. Servise binince doğrudan Merve'nin yanına varmışım.

“Günaydın Merve!”

“Günaydın, nasılsın?”

“İyiyim, sen nasılsın?”

Yüzü biraz soluklaşmış, cevap vermemişti bir süre. Hatta başını cama çevirip benim varlığımı unutmaya çalışıyormuş gibi yapmıştı.

“Neyin var Merve? İyi görünmüyorsun.” diye sorduğumda cevap vermemişti.

Bu sefer kesinlikle bir şey olduğunu anlamışım. Merve benimle olan iddiasını konuşmadan ve kazanacağını söylemeden duramazdı çünkü. Israr edip yine sormuştum.

“Merve sana diyorum, neyin var? Niye konuşmuyorsun benimle?”

Biraz sonra servis Ferhatların durağına gelmişti ama Cengiz Abi, Ferhat'a ve İsa'ya son durağa kadar kimseyi almayacağını işaret edince Merve yüzünü bana dönmüş,

“Biraz canım sıkkın ama sonra anlatsam olmaz mı? Şimdi sadece susmanı istiyorum.” demişti. Merve benden bir şey gizliyordu ama anlayamamışım.

“Tamam. Nasıl istersen. Seni yalnız bırakmamı ister misin?”

Ayağa kalkıp başka bir koltuğa geçmeyi düşünmüştüm ama Merve elimden tutarak,

“Hayır. Yanımda sessizce kalsan olmaz mı? Gitmeni istemiyorum.” demişti. Merve elimi sıkmaya başlayınca